

CLUBUL PUȘTILOR
MATEMATICIENI

Un șir de evenimente

de David Cole

Oradea, 2025

Lui Mary Anne,
care s-a asigurat mereu
că am o mulțime de
cărți la îndemână.

Capitolul 1

N-o să vă vină să credeți, dar totul a început cu o problemă la matematică. Și înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, cel mai nou membru al clubului nostru dispăruse.

După trei zile în care nu am primit niciun semn de la ea, am decis că e timpul să acționăm.

Dar stați așa că mi-a luat-o gura pe dinainte, să începem cu începutul...

Era vineri și eram pe finalul unei săptămâni grele cu doamna Gouche. Este vorba despre învățătoria noastră din clasa a patra, care în general era de treabă. Îmi plăcea că ne-a organizat pe grupe la matematică, astfel încât să ne scutească de plictiseala de a rezolva probleme ușoare de nasul lui Robbie Colson și a lui Smiorcăilă Brown.

Numele adevărat a lui Smiorcăilă e Brian, dar toți îi zic Smiorcăilă pentru că îi curge nasul mai mereu, iar el și-l trage zgomotos. Niciodată nu i-am zis Smiorcăilă pe față, firește. E prieten cu Robbie, Bill Cape și Bryce Bookerman, bătaușii clasei.

– Să nu uiți de întâlnirea Puștilor Matematicieni de mâine, i-am amintit lui Stephanie în drum spre clasă.

Sunt președintele Clubului Puștilor Matematicieni de la școala primară McNair. Totuși, nu se poate spune că am fost ales în această funcție. Stephanie Lewis a zis că eu ar trebui să fiu președinte doar pentru că mie mi-a venit ideea înființării clubului, iar Justin Grant, prietenul meu încă de la grădiniță, nu a obiectat. Nu a fost nevoie de alegeri pentru că suntem doar trei în acest club.

Știam deja că Justin avea să vină la întâlnire pentru că vorbisem cu el de dimineață, în drum spre școală, despre problemele pe care ar trebui să le abordăm. Justin avea o carte nouă cu ghicitori matematice pe care plănuia să o aducă la club.

Dacă cumva credeți că la clubul de matematică nu facem altceva decât să servim probleme matematice pe pâine, vă înșelați. Am făcut asta la început, dar pe parcurs am avut parte de câteva turnuri bizare. Cine ar fi crezut că vom rezolva un caz pe care nici poliția nu l-a dovedit? Și totuși, ideea originală a clubului a fost să rezolvăm probleme de matematică. Și după ce s-a liniștit toată nebunia cu hoții prinși, credeți-mă, nici nu ne doream altceva.

– Voi fi prezentă, Jordan! mi-a zis Stephanie. Ba nu! Am antrenament de fotbal, deci voi putea veni mai târziu.

Mi-am dat ochii peste cap așezându-mă pe locul meu în bancă. Va trebui să dau dovadă de multă delicatețe. Justin și Stephanie s-au mai ciondănit de câteva ori în legătură cu antrenamentele ei de fotbal care ne încurcă întâlnirile clubului. În orice caz, mă voi gândi după ore cum să evităm o nouă ceartă.

Doamna Gouche o dădea înainte cu probleme din ce în ce mai grele pentru grupa noastră de mate. Ea știa că Stephanie, Justin și cu mine suntem buni la matematică și ne plac problemele grele, așa că și-a pus în gând să ne provoace de fiecare dată. Iar problema de azi nu făcea excepție.

– Asta, prieteni, e problema „rezultatului șase”. Catherine, transmite-i, te rog, fișa lui Jordan.

Fata care stătea în fața mea, Catherine... Nu-știu-cum, mi-a întins fișa cu problema. Am observat că a aruncat o privire peste foaie înainte să mi-o dea. Am zâmbit gândindu-mă că probabil nu are nici cea mai vagă idee despre cum se rezolvă genul de probleme cu care ne bombarda învățătoarea. Nici nu mi-a trecut atunci prin cap că ea știa mult mai multe decât aș fi crezut vreodată și că avea să ajungă în mijlocul următoarei noastre aventuri matematice.

Doamna Gouche a pus markerul de tablă la locul lui și a revenit la catedră. Avea o sclipire vicleană în ochi și inima mea a început să bată mai repede.

Problema *părea* simplă la prima vedere. Trebuia să folosim un număr de trei ori, cum ar fi 2, 2, 2 sau 5, 5, 5 și orice operațiune matematică, cum e înmulțirea, împărțirea sau adunarea, ca să obținem 6.

De exemplu, pentru numărul doi, puteam folosi $2 \times 2 + 2 = 6$. Chiar nu părea dificil, dar s-a dovedit a fi mult mai greu decât am crezut la început!

Stai așa! Vrei să încerci să rezolvi problema înainte să vezi cum o vor face puștii matematicieni? Folosește fiecare număr de la 0 la 9 de trei ori și orice operațiune matematică ca să obții rezultatul 6. De exemplu, pentru 2, o altă soluție posibilă ar fi $2 + 2 + 2 = 6$.

Succes!

Am mers la tablă și ne-am pus pe treabă. Am găsit cu ușurință soluțiile pentru 2 și 6

$$2 \times 2 + 2 = 6$$

$$6 + 6 - 6 = 6$$

Problema era că trebuia să găsim soluții pentru toate numerele de la 0 la 9.

În timp ce restul clasei își făcea tema la educație socială, noi trei stăteam la tablă, cu câte un marker în mână, încercând să rezolvăm problema.

Justin ne-a adus următoarele două soluții amintindu-și că fiecare număr împărțit cu sine face 1.

Asta însemna că $5 : 5$ este egal cu 1, așa că am făcut $5 + 5 : 5 = 6$. Am folosit aceeași șmecherie și pentru 7.

Aveam patru numere rezolvate și șase de rezolvat:

- 0)
- 1)
- 2) $2 + 2 + 2 = 6$
- 3)
- 4)
- 5) $5 + (5 \div 5) = 6$
- 6) $6 + (6 - 6) = 6$
- 7) $7 - (7 \div 7) = 6$
- 8)
- 9)

Zero și unu păreau imposibil de rezolvat. Ne-am gândit că nu există soluții pentru ele. Odată am pierdut un pariu cu pizza pentru toată clasa când Stephanie a pus rămășag cu doamna Gouche că vom reuși să rezolvăm o problemă numită „Podurile din Königsberg”. S-a dovedit că problema nu avea soluție. Unu - zero pentru doamna Gouche!

– Nu cred că există soluții pentru zero și unu, s-a plâns Justin.

– Nici eu nu cred, am zis și eu. Hai să vedem cum facem cu trei și patru. Sunt sigur că le dăm de cap.

Cu trei am isprăvit-o repede: $3 \times 3 - 3 = 6$. Eram la jumătate de drum!

Dar de la jumătate încolo nu ne-am mai clintit din loc. Ne zgâiam la tablă, mai încercam câte o idee, dar ultimele patru numere nu se dădeau cucerite. La ora trei, soneria care anunța sfârșitul orelor, ne-a surprins tot în fața tablei.

– Ne-am descurcat binișor, doamnă Gouche, am anunțat-o eu. Mai avem trei numere de rezolvat.

Doamna Gouche și-a ridicat ochii spre tablă.

– Din câte văd, mai aveți cinci numere, domnule Waters. Ați uitat de zero și unu? Ne-a întrebat ea întorcându-și privirea spre testele pe care le corecta.

– E imposibil să aibă și acelea soluții, am protestat. Încercați să ne păcăliți din nou.

– Nicio păcăleală de data asta, ne-a zis ea. Toate numerele de la 0 la 9 au soluții.

Ne-am mai uitat o dată la numerele nerezolvate de pe tablă. Nu aveam cum, nici dacă stăteam în cap, să obținem rezultatul șase combinând trei de 1. Cât despre 0? Nici n-are rost să zic.

Colegii noștri au început să-și strângă lucrurile și să-și umple ghiozdanele. Robbie și banda lui s-au îmbrâncit între ei grăbindu-se să ajungă afară. Niciunul nu fusese reținut în sala de detenție, așa că erau nerăbdători să ajungă pe teren ca să bată mingea.

Eram într-un armistițiu temporar cu bătașii. Nu știam cât avea să dureze, dar, cel puțin acum, nu mai trebuia să-mi fac griji că îmi aruncă ghiozdanul pe jos, îmi pun piedici sau mă amenință că-mi decorează fața în pauză. Trebuia să-i mulțumim lui Stephanie pentru asta. Ei îi venise ideea genială să-l ajutam pe tatăl lui Robbie să-i prindă pe hoți. Domnul Colson este polițist, dar de obicei nu face nimic mai palpitant decât să dea amenzi pentru parcări neregulate. Când ne-am folosit talentele la matematică ca să ne dăm seama când și unde aveau pungașii noștri să dea o nouă spargere, Stephanie a găsit o cale să-l facă pe domnul Colson să-și asume meritele pentru rezolvarea cazu-

lui. Tatăl lui Robbie era fericit, iar între noi și Robbie era pace, cel puțin deocamdată.

– Păi, cred că știu la ce vom lucra la întâlnirea de mâine a clubului, am zis încruntându-mă.

De obicei, problemele grele la mate mă făceau fericit, dar știam că pe aceasta pur și simplu nu aveam cum să o rezolvăm.

– Hai să începem mai devreme mâine, a zis Justin. Am putea să ne întâlnim la...

– Eu am antrenament, l-a întrerupt Stephanie.

– Bineînțeles că ai, i-a răspuns Justin răutăcios. Când răsare soarele, tu ești deja pe teren.

Stephanie i-a aruncat o privire îndârjită smucindu-și codița. Am intervenit încercând să evit cearta.

– Ce-ar fi să începem mai devreme cu Justin, iar tu să vii când te eliberezi? am întrebat-o.

– Da, e bine așa, mi-a răspuns.

– De fapt nici nu contează, a zis Justin îmbufnat. Nu avem cum să găsim răspunsuri pentru zero și unu.

– Factorialele, s-a auzit o voce slabă dinspre ușă.

– Ce-ai zis? a întrebat Justin.

– Factorialele, a repetat vocea slabă pe care acum am putut să o atribuim fetei care a stat în fața mea adineori, Catherine... Duchesne. Mi-am amintit în cele din urmă numele ei.

– Folosiți calculul factorial ca să rezolvați problema pentru zero și unu.

– Cum să ne ajute factorii în problema asta? am întrebat.

– Nu factorii, a răspuns ea râzând. Factorialele.

Apoi a ieșit și a dispărut în mulțimea de elevi care se îndrepta spre ieșirea din școală.